

Kommentarer till Rahmat Alis svar till Ungdomsstyrelsen 2013

En seger, som Rahmat Ali påstår i ett brev till IRF:s medlemsföreningar, är att ta i, om det är fusk som belönas. Skillnaden i siffror mellan de uppgifter jag anser att IRF skulle ha lämnat till Ungdomsstyrelsen och de uppgifter Rahmat Alis lämnade är minimal:

Skillnaden i kronor är: a) 225 fler medlemmar à 39.92 kr (Ungdomsstyrelsens uppgift om hur mycket man får per medlem), som givit ett extra bidrag på 8.982 kronor .
b) 4 fler föreningar à 2.520,44 kr (Ungdomsstyrelsens uppgift om hur mycket man får per förening), som givit ett extra bidrag på 10.081 kr

Således har IRF genom fusk och falska påståenden tillskansat sig 19.063 kronor. Det är den lilla skillnaden mellan att vara ett ärligt eller bli ett fuskande riksförbund. IRF skulle fortfarande ha fått 281.092 kronor i bidrag i stället för de 300.155 kr som man har lyckats med genom fusk. (Det är samma sorts fusk eller stöld som när man går till en affär för att köpa ett antal burkar och säger i kassan att man köper 10 och betalar för 10 när man i verkligheten tar med sig 12 burkar). Ett sådant riksförbund vill jag inte ha.

Som bekant frågade jag den nya ledningen för IRF ett par gånger i mitten av året 2013 om anledningen till varför i verksamhetsberättelsen för 2012 angavs 21 medlemsföreningar i stället för 17, när det är klart att IRF:s styrelse hade ett styrelsemöte för att godkänna de fyra extra föreningarna först den 10 februari 2013. Jag bad också om att de felaktigheter som fanns om mig i årsmötetsprotokollet skulle rättas till. Tystnaden blev det enda svaret. En styrelse som inte svarar på frågor från sina medlemmar förtjänar inget.

Genom att skriva till Ungdomsstyrelsen var min förhoppning att jag skulle få det svar jag inte fick av min styrelse. Under två månaders tid (december 2013, januari 2014) har jag vid sex tillfällen begärt från Ungdomsstyrelsen kopia på Immigranternas Riksförbunds (IRF) svar till varför organisationen angett 21 medlemsföreningar den 31 december 2012 i stället för 17. Inget svar har kommit till mig från Ungdomsstyrelsen. Äntligen i mitten på februari 2014 får jag på andra vägar veta vad IRF hade svarat.

Jag vill börja med att kommentera en uppgift i ansökan från Immigranternas Riksförbund som jag undrar om den är i enlighet med förordningen:

En viktig paragraf i Förordning(2008:63) om statsbidrag till organisationer bildade på etnisk grund, 10§, andra stycket, föreskriver att när stödet från staten är större än fem prisbasbelopp måste revisorsintyget göras av en auktoriserad eller godkänd revisor. Prisbasbeloppet var 44.500 kr. 5 gånger prisbasbeloppet blir 222.500 kr. Bidraget till IRF var på 266.142 kr under 2012 och på 256.092 kr under 2013.

IRF, eller snarare kanslisten Rahmat Ali, har chansat och lämnat ett revisorsintyg om antalet medlemmar undertecknat av den förtroendevalda revisorn, ett intyg som Ungdomsstyrelsen tycks ha godkänt. Ansökan skulle av denna enkla anledning ha blivit underkänd enligt förordningen.

En annan viktig fråga är om en kanslist som inte blivit utsedd till firmatecknare av årsmötet kan ansöka om organisationsbidrag för IRF och få ansökan godkänd av Ungdomsstyrelsen, samtidigt som Ungdomsstyrelsen mycket noggrant begär protokoll på firmatecknare, kassör m.m.

IRF:s kanslistens (Rahmat Alis) svar till Ungdomsstyrelsen skulle kunna sammanfattas i en mening: Det behövs ingen styrelse i IRF, det räcker med honom för att besluta.

Här nedan IRF:s kanslists svar till Ungdomsstyrelsen om antalet medlemmar och medlemsföreningar och mina kommentarer till kanslistens förklaringar:

“I första hand hänvisar vi till rådande praxis inom riksförbundet vid inval av föreningar. De måste uppfylla villkoren men det har aldrig varit helt felfritt. Man har ofta haft uppgifter om styrelse och adresser långt före inlämnad ansökan. Ofta behövde invandrarföreningarna hjälp med papperna, stadgeskrivning etc. Det har varit en av förbundets huvuduppgifter. Man fick därför göra en bedömning av om villkoren var uppfyllda och delegera till ordförande att bevilja medlemskap, när villkoren för medlemskap ansågs uppfyllda. Sedan kunde medlemskapet bekräftas av styrelsen eller årsmötet. “

Mitt svar:

Nej, inte alls. Både Katarina Stark, Jafar Mughal och tidigare styrelsemedlemmar i IRF vet att praxis har varit att föreningarna ansöker om medlemskap och styrelsen behandlar ansökan och godkänner/underkänner den. Det står också så i stadgarna: ”§ 7 Ansökan om medlemskap lämnas till IRF:s styrelse.”

Miguel Benito, ordförande under trettio år fram till 2011, och Jovita Bergström 2011, har aldrig beslutat på egen hand om att godkänna en förening, utan saken har behandlats vid styrelsemötena. Inte bara det, oftast har samtliga medlemsföreningar via cirkulär informerats om att en viss förening sökt medlemskap och man har välkomnat synpunkter för och emot blivande medlemskap i god tid före styrelsemötet, vars mötesdatum angetts i cirkuläret.

Vad som varit praxis måste väl Miguel Benito veta bättre än en nyanställd kanslist, som visserligen varit styrelsemedlem eller suppleant några år 2006-2009 fast ofta frånvarande vid styrelsemötena. Sant är att man under styrelsemötena har kunnat konstatera att vissa begärda handlingar saknades eller att man ville begära komplettering. Sant är också att man i den situationen har kunnat ge ordföranden rätten att besluta att villkoren var uppfyllda efter kompletteringen. Men då har styrelsen som första instans behandlat ansökan och godkänt föreningen som sådan. Allt annat är falskt.

IRF:s kanslist:

“Det har aldrig tagits något styrelsebeslut på detta utan det har alltid varit en underförstådd praxis i förbundet att det är så det ska gå till. De fem nämnda föreningarna skilde sig på intet sätt från praxis, varför den aggressive revisorns noteringar får anses ovidkommande precis som årsmötet beslöt. Var villkoren uppfyllda 2012, skall föreningarna godkännas och handlingarna kan se ut på olika sätt och ändå vara bekräftade. Årsmötet är den instans som ytterst tolkar stadgarna. “

Mitt svar:

Att styrelsen godkänner ansökningarna står ju i stadgarna och det är vad som varit praxis i alla år. Vad styrelsen aldrig beslutat under min tid är att inte följa stadgarna. “Var villkoren uppfyllda ska föreningarna godkännas”? Godkännas av vem? Av kanslisten? Nej, det har aldrig varit så förrän nu, då Rahmat Ali, en anställd med lönebidrag, tycks ha fått tolkningsföreträde utan fullmakt av vare sig årsmötet eller styrelsen, så långt jag vet.

Vad årsmötet 2013 beslöt var att godkänna de beslut som fattades i februari 2013 av styrelsen och som ”den aggressive revisorn” Thomas Bergström enligt kanslisten inte hade ansett att de hade fattats i enlighet med stadgarna. Att kalla en revisor som fullföljer sitt revisorsuppdrag för ”aggressiv” är nog kännetecknande för den nya ledningens syn på demokrati i förbundet. Denna revisor, som ville att sakerna skulle gå rätt till, återvaldes inte vid årsmötet 2013.

IRF:s kanslist:

“Det var inget konstigt med förfarandet och så förfor Miguel Benito med medlemsansökningarna på kansliet i Borås. Tidpunkten? Ja, det kunde förstås inte bli tiden för styrelsesammanträdet utan måste vara beviljandets datum efter inbetald avgift. Med den utgångspunkten var samtliga 21 föreningar medlemmar den 31 december 2012 inklusive de vid höstens styrelsemöte antagna föreningarna.”

Mitt svar:

Som sagt, detta påstående är alldeles falskt, och det vet både Jafar Mughal och Katarina Stark. Datum för medlemskap har alltid varit datum för styrelsemötet då ansökan behandlades och

godkändes. Ofta har medlemsavgiften blivit betald först efter att styrelsen beslutat om att föreningen godkänns som medlem och då har medlemskapet trätt i kraft efter inbetalningen av medlemsavgiften. Om medlemsavgiften betalats in i förväg har den aldrig gett rätt till medlemskap. Om ansökan om medlemskap inte hade godkänts av styrelsen då hade medlemsavgiften betalats tillbaka. I vissa fall, om kompletteringarna varit viktiga, har datum för medlemskapet varit efter att kompletteringarna inkommit och/eller ett nytt styrelsemöte. Detta har varit praxis. Nu vill Katarina Stark och Jafar Mughal ta ifrån styrelsen rätten att besluta. I praktiken blir kanslisten Rahmat Ali som bestämmer numera. Varför har man en styrelse?

IRF:s kanslist:

“Att rådande praxis skulle upphöra efter årsmötet 2012 är inte godtagbart. Varje ideell förening tolkar själv sina stadgar och oavsett stadgarnas bestämmelser kan uppgifter, som åligger styrelsen, delegeras till ordförande av praktiska skäl. Dessutom sker alltid bekräftelse vid nästkommande styrelsemöte eller årsmöte men då är det bekräftelse av det beviljade medlemskapet, inget annat. Observera att de nämnda föreningarna hade fullgjort sina uppgifter 2012 inklusive betalat medlemsavgift. Naturligtvis kan styrelsen oavsett rådande praxis uttryckligt bevilja ett nytt medlemskap. “

Mitt svar:

Styrelsen har aldrig delegerat till mig som ordförande att godkänna föreningar om inte deras ansökan behandlats i förväg av styrelsen. Styrelsens uppgift har därför aldrig varit fråga om att “bekräfta medlemskapet” utan om att “besluta att godkänna/icke godkänna medlemskapet”, som allra första instans, före något annat. Den nya ledningen har gått ifrån rådande praxis och stadgar. Jag håller med om att det ”är inte godtagbart”.

IRF:s kanslist:

“Ert brev aktualiserar en i sammanhanget dold fråga nämligen varför hölls inte ett styrelsemöte i december 2012? Det hade ju löst problemen på i stort sett samma sätt som på mötet tidigare under hösten Ja, dels ansågs det inte nödvändigt endast för bekräftelse av föreningarnas medlemskap, dels var ett sådant sammanträde komplicerat med tanke på den fientlighet som fanns i den dåvarande styrelsen. Styrelsemötet i september var, precis som medlemsmötet i juli, präglad av oordning, starka förolämpande uttryck gentemot Jafar och skrik. Allt gjordes för att få Jafar Mughal att lämna förbundet. Hade det skett så hade 3 föreningar som alla hade stark anknytning till Jafar lämnat förbundet och medlemsantalet i förbundet hade sjunkit med drygt 500 personer. Helst ville man bara ha ett styrelsemöte före årsmötet men det var för tidigt i december. Därför blev det 2013. “

Mitt svar:

Detta med förolämpande uttryck har jag fått tydlig information om att det har i stället varit från Jafar Mughal och Katarina Stark mot övriga i styrelsen, särskilt mot Cecilia Valdés och Jovita Bergström, både vid septembermötet 2012 och vid februari-mötet 2013. Cecilia Valdés lämnade styrelsen med omedelbar verkan efter den förolämpning hon blivit utsatt för vid telefonmötet i februari 2013 av både ordföranden Jafar Mughal och sekreteraren Katarina Stark. Förolämpande är också uttrycket ”den aggressive revisorn” som Rahmat Ali nämner i texten till Ungdomsstyrelsen.

Att man “bara skulle bekräfta föreningarnas medlemskap” är en efterhandskonstruktion, som saknar verklighetsförankring. Vid mötena handlade det, såsom tidigare år, om att “godkänna” föreningarna. Problemet med Jafar var att han inte kunde redogöra för sin styrelse om föreningarnas ansökan eller lämna information om ens vilka handlingar de hade lämnat. Hans enda svar var att allt var i sin ordning. Detta är inget svar. I ett möte per telefon är det omöjligt att besluta om det man inte vet något om. Cecilia Valdés och Jovita Bergström hade i förväg begärt ta del av ansökningshandlingarna. Det fick de inte. Revisorn fick sedan konstatera att det förekom stora brister i ansökningarna. Katarina Stark, IRF:s sekreterare, lär ha sagt att under min tid som ordförande skickades inte ut handlingarna till ledamöterna. Det var andra tider, innan internet och epost, men handlingarna var tillgängliga under mötena och ledamöterna fick tid att gå igenom dem före mötet och innan beslut togs. Oftast informerades medlemsföreningarna i förväg om vilka nya ansökningar om medlemskap som hade inkommit.

Jag vet inte vilka tre föreningar som Jafar Mughal har stark anknytning till och som skulle lämna

IRF. Det som skett efteråt är att två föreningar lämnat IRF i protest mot Mughals agerande, det skriver man inte i svaret till Ungdomsstyrelsen.

Till ingetdera av styrelsemötena, september 2012 och februari 2013, som skedde per telefon, hade ordföranden Jafar Mughal lämnat in några som helst uppgifter om ansökande föreningar, förutom namnet. Han begärde helt enkelt att styrelsen skulle godkänna dem in blanco. Det har aldrig varit praxis i det riksförbundet jag varit ordförande för. Det som förvånat mig mest är att trots att september-mötet 2012 per telefon gick så dåligt och slutade i oenighet och förolämpningar från Jafar Mughal mot Cecilia Valdés och Jovita Bergström upprepade Jafar Mughal samma sak i februari-mötet 2013. Och visst hade man kunnat ha ett styrelsemöte i december 2012, men det gjorde man inte. Det är ju det det handlar om. Hade man haft ett sådant möte, dessutom med personlig närvaro istället för bara per telefon, då kanske utgången varit en annan, även för hela riksförbundet. Jafar brast helt i sin roll som ordförande.

Sammanfattningsvis: problemet under 2012 var att Jafar Mughal inte kunde förmå kalla till styrelsemöte där styrelsemedlemmarna träffades. Telefonmötet i februari 2013 skulle behandla otroligt många frågor, verksamhetsberättelsen, den ekonomiska redovisningen, budgeten, motioner, godkännandet av nya medlemmar. Telefonmötet avbröts av Jafar Mughal efter knappa 25 minuter, efter en kaskad av förolämpningar från ordföranden Mughal och sekreteraren Stark mot ledamoten Cecilia Valdés och viceordföranden Jovita Bergström, eftersom dessa ansåg att de inte kunde godkänna det de inte visste något om. Jovita Bergström begärde också ett styrelsemöte där de kunde träffas ansikte mot ansikte och kunde få tid att prata igenom tillsammans.

Så långt mina kommentarer om den text som Rahmat Ali skickade till Ungdomsstyrelsen.

Övriga synpunkter:

Ett exempel på felaktigheter om medlemsantal, med ett annat riksförbundet inblandat, och som Ungdomsstyrelsen inte brytt sig om: Afarernas hjälporganisation är medlem i både Immigranternas Riksförbundet (IRF) och i Invandrarnas riksförbundet i Sverige (IRIS) med säte i Katrineholm. Afarerna redovisar 196 medlemmar i IRIS, medan de i IRF redovisar enbart 72 medlemmar för samma år 2012. Om Ungdomsstyrelsen godkänner båda siffrorna är det uppenbart att man inte längre bryr sig huruvida organisationernas redovisning är korrekt eller ej. Båda uppgifterna kan inte vara korrekta samtidigt!

En annan förening i Invandrarnas riksförbundet i Sverige (IRIS) är Somaliska Norden biståndsförening, som redovisar 140 medlemmar. Samma förening finns i Somaliska riksförbundet men där med bara 52 medlemmar.

Därutöver finns i IRIS flera föreningar som är medlemmar i Kurdiska riksförbundet (minst 2) och andra riksförbund. Om IRIS tredubblar det medlemsantal som uppges för föreningar i andra riksförbund, hur det är med de föreningar som endast är medlemmar i IRIS? Skulle medlemsantalet redovisas korrekt då skulle IRIS förmodligen inte blivit kvalificerad för organisationsbidrag. I dag får de 271.083 kronor, nästan lika mycket som IRF. De skulle ha fått max 80.000 kr i form av etableringsbidrag.

Ett annat exempel på fusk som Ungdomsstyrelsen godkänt och som lätt kan konstateras är från riksförbundet Ukrainska alliansen, som redovisar som medlemmar två föreningar i RIFFI, Riksförbundet internationella föreningar för invandrarkvinnor, nämligen en förening i Hudiksvall med 32 medlemmar och en i Blekinge med 123 medlemmar. Drar man bort dessa påstådda medlemsföreningar då skulle Ukrainska alliansen inte uppfylla villkoret för organisationsbidrag.

Katarina Stark hade därför inte behövt lägga tid och energi i den text som Rahmat Ali skickade till Ungdomsstyrelsen, såsom Saul Sagnia påstår i ett mejl som gick till alla föreningar efter Rahmat Alis meddelande om "seger". Varför säger jag detta? Helt enkelt för att IRF inte är ensamt om att fuska och att Ungdomsstyrelsen har haft svårt att inte godkänna fusket från de andra riksförbunden. Men det är inte en ursäkt för att Immigranternas Riksförbund inte skulle göra rätt för sig.

Alltså, nu vet ni att det är fritt fram att redovisa hur många medlemmar som helst vid nästa ansökan, såsom IRIS gör och som en annan konkurrerande organisation, Immigranternas Centralförbund, har gjort i alla år. Sven Hakon Stark har i ett brev till mig anfört denna organisation som ett gott exempel på vad IRF också borde gjort under min tid som ordförande. Sven Hakon Stark fuskar själv när han tillskansar sig fler ombud än hans förening har rätt till när han påstår att hans förening Tskspråkiga klubben har över 200 medlemmar. Flera i en namnlista som han tillverkat är avlidna och ytterligare flera är avflyttade. Har någon annan än han själv gått igenom listan? Det var en av anledningarna varför jag kom i kant med Sven Hakon Stark och varför jag ifrågasatte antalet ombud vid årsmötet 2013.

I kontrast till Ungdomsstyrelsens beteende idag står det beteende som Ungdomsstyrelsen visade när jag eller min efterträdare Jovita Bergström var ordförande. Ungdomsstyrelsen hotade flera gånger att dra in bidraget med hänvisning till irrelevanta detaljer i ansökan, varje år. Ungdomsstyrelsen anmärkte t.ex. på att antalet medlemmar i ett par-tre föreningar var för jämt för att vara korrekt. I årets ansökan från IRF fanns det fyra föreningar med uppgivna 60 medlemmar och ytterligare fyra med ganska jämnt antal utan att Ungdomsstyrelsens anmärkte på något sätt. När Jovita Bergström var ordförande tvingade Ungdomsstyrelsen IRF att göra en ny lista på medlemsföreningarna för att man redovisade 0 medlemmar för en av dem, annars skulle bidraget dras in, en ny lista som inte ändrade något i sak. Ungdomsstyrelsen godkänner andra riksförbund med listor på föreningar utan medlemmar eller vilande, men inte IRF då jag var sekreterare och Jovita Bergström ordförande.

Det finns ytterligare en regel i förordningen som Ungdomsstyrelsen inte längre bryr sig om numera men gjorde det under min tid. När stödet från staten är större än fem prisbasbelopp måste revisionen göras av en auktoriserad eller godkänd revisor. Prisbasbeloppet var 44.500 kr. 5 gånger prisbasbeloppet blir 222.500 kr. Bidraget till IRF var på över 260.000 kr under 2013. IRF har chansat och lämnat ett revisorsintyg om antalet medlemmar undertecknat av den förtroendevalda revisorn (som jag är osäker på om han verkligen vet vad han har skrivit under). Ansökan hade kunnat bli underkänd av denna enkla anledning men Ungdomsstyrelsen har valt att strunta i det. I förbigående måste jag säga att revisorsintyget skrevs den absolut sista dagen för ansökan. Risken att inte lämna ansökan i tid och förlora bidraget var uppenbar. Om Rahmat Ali tyckte att ansökan som lämnades 2012 stressade honom måste han ha varit mer än stressad när han lämnade in ansökan den 1 oktober 2013 (i sista timmen) när han hade haft flera månader att göra det.

Så här har ni ytterligare ett argument varför jag skrev till Ungdomsstyrelsen. Jag ville veta hur man tillämpar förordningen. Jag konstaterar att myndigheten tidigare möjligtvis inte var intresserad av korrekta uppgifter utan av att försöka stoppa ett granskande riksförbund, som IRF har varit under min tid som ordförande och det senaste året som sekreterare. Nu när jag är borta av egen vilja har Ungdomsstyrelsens granskning av IRF hamnat på samma nivå som för andra riksförbund. Ingen granskning. Ingen seger för Katarina Stark eller Rahmat Ali. Ingen seger heller för invandrarna som kollektiv.

Lycka till!

Miguel Benito
grundare av IRF
2014-03-23